

2 | Ca un ceainic

În general, Micah Tuttle ar fi zis că doamnele în vârstă sunt persoane destul de plăcute. Tricotează pulovere călduroase, coc prăjituri cu glazură de ciocolată și joacă jocuri demodate de cărți la clubul social din oraș. Uneori, câte una uită să-și pună dinții falși, așa ca doamna Yoalne de la oficiul poștal, sau crește paisprezece pisici țărănițe, ca doamna Rochester de peste drum. Dar până și cele din urmă sunt făcute pe dinăuntru din prăjituri cu ciocolată și pulovere călduroase.

Gertrudis, strămătușa lui Micah, nu era la fel.

Băiatul spăla o ceșcuță roz de porțelan pentru a treia oară în după-amiaza aceea de duminică, sub ochii neînduplecați ai mătușii. Bătrâna a țâțâit din limbă, iar el a frecat ceașca până când s-a temut că trandafirașii pictați pe ea ar putea să dispară.

Pe dinăuntru, mătușa Gertrudis era făcută probabil din sirop de tuse.

Își purta părul cânepiu răsucit într-un coc strâns tare de tot, care îi trăgea pielea ridată de pe față până când aproape i-o netezea, și își apreta bluzele până când căpătau gulere tăios de țepenie. Pregătea în fiecare zi ceai negru într-un ceainic strălucitor de oțel. Ceaiul frigea și era amar, la fel ca mătușa, și nu-l lăsa pe Micah să pună zahăr în el pentru că, spunea ea, în familia lor erau nenumărate cazuri de dinți stricați.

Mai spunea și că în familie domnea proasta judecată, dar că ea avea de gând să se îngrijească din răspuțeri ca Micah să nu moștenească acest păcat.

Mătușa Gertrudis venise să stea la ei cu mai multe săptămâni în urmă, tocmai din Arizona, ca să fie sigură că lucrurile „se făceau cum se cuvine” cât timp bunicul Ephraim era bolnav. Asta n-ar fi trebuit să dureze mult, dar bunicul lui Micah era din ce în ce mai bolnav. Iar mătușa Gertrudis devenise din ce în ce mai imposibilă.

— Nu brusca în halul ăsta ceșcuța, s-a răstit ea la Micah. Am vrut doar s-o speli așa cum se cuvine.

Singurul motiv pentru care Micah se abținea să riposteze era că mătușa l-ar fi ținut numai în corvezi pentru tot restul zilei, în loc să-l lase să-și viziteze bunicul. De azi-dimineață, când el dăduse de înțeles că avea ceva important să-i spună lui

Micah, băiatul nu avusese voie deloc să-l „sâcâie“ pe bunicul Ephraim.

— Ceva spectaculos, îi șoptise bunicul. Ceva magic.

Bunicul Ephraim avusese în priviri o sclipire pe care Micah o recunoștea. Iar *magic* însemna povești cu Circul Mirandus, care se numărau printre preferatele lui. Magic mai însemnase și că mătușa Gertrudis îl ușuise afară din cameră înainte ca bunicul să fi apucat să-i spună cu adevărat ceva. Ea părea să creadă că poveștile acelea reprezentau doar un exemplu de proastă judecată pe care Micah ar fi putut s-o moștenească dacă nu era atent.

„Câteva minute, încă, și o să-l poți vedea din nou.“

I-a întins ceașca mătușii cât mai politicoasă cu puțință și s-a dus să supravegheze ceainicul. În timp ce apa se înfierbânta, ceainicul trosnea de parcă și-ar fi dezmoșțit încheieturile. Curând, păsărica din vârful lui urma să înceapă să fluiera. Asta era partea preferată a lui Micah – cântecul fluierului-pasăre de pe ceainic. Îl aștepta de fiecare dată.

Din gura argintie a păsării a ieșit un cârcel de abur. Primul fluierat slab, atunci când a venit, i-a amintit de ultimele zile bune pe care le petrecuse cu bunicul Ephraim înainte să fi sosit mătușa Gertrudis. Construiseră împreună o căsuță în copac.

Lucraseră la ea în fiecare după-amiază, iar bunicul Ephraim fluiera în timp ce legau nodurile scării de frânghie.

— Noduri Tuttle, spusese el, atunci când terminaseră. Nu găsești nicăieri altele mai bune.

Ceea ce era adevărat, știa și Micah.

Mătușa Gertrudis s-a întins după ceainic.

— Puteai să-l mai lași, a zis Micah.

Ea nu l-a învrednicit nici măcar cu o privire și a luat ceainicul de pe foc. Micah a ciulit urechile, încercând să surprindă ultimul tril al păsării-fluier, dar era prea târziu. N-a mai auzit decât gâl, gâl, gâl de la apa care clocotea în ceainic și într-o clipă a dispărut chiar și zgomotul acesta.

Mătușa Gertrudis a cufundat plicurile de ceai în apă, ridicându-le și coborându-le.

— Îmi place mie să ascult fluierul, a zis încetisor Micah.

— Îți place ție să pierzi vremea.

Micah s-a uitat țintă la frigider, ca să nu fie nevoit s-o privească pe ea. Lucrurile care acoperiseră cândva frigiderul – o rețetă de negrese cu două porții de ciocolată, magneți cu alfabetul, un elefant pe care îl desenase Micah când avea șapte ani – erau ascunse toate de orarul administrării pastilelor, de rețetele medicale și de tabelul cu kaloriile alimentelor al mătușii Gertrudis. Singura dovadă

a existenței lui Micah era un bilețel pe jumătate ascuns sub copia unei rețete. Era scris de mână și spunea „Proiect incas pentru școală“.

Când a auzit prima oară că urma să vină la ei sora bunicului, Micah a sperat că va fi și ea minunată ca bunicul Ephraim. A sperat că mătușii Gertrudis o să-i placă de el. S-a gândit că poate casa n-o să mai pară la fel de singuratică dacă mai locuiește cineva în ea. Dar s-a dovedit că mătușii nu-i plăcea niciunul dintre lucrurile care îi plăcea bunicului Ephraim, și printre ele se număra și băiatul de zece ani.

Micah a tras adânc aer în plămâni și și-a ținut respirația până când a început să-l doară în piept. „Ceva magic“, și-a reamintit el. „Poate va fi o poveste nouă. Poate va fi ceva vesel.“

Veselia părea un lucru foarte îndepărtat și greu de găsit, în zilele acelea.

Doctorul Simon îi explicase că bunicul Ephraim nu reușea să primească suficient aer. Nu mai flueră. Stătea în pat la etaj cât era ziua de lungă și, chiar dacă mai râdea uneori, râsul lui suna diferit. Făcea ca apa din ceainic, gâl, gâl, gâl.

Micah știa ce urmează.

3 | O mică scânteie

Micah a aranjat tava cu ceai înainte să-i spună mătușa Gertrudis. A pornit cu ea spre ușă. Îi venea greu s-o țină nemișcată, iar ceștile au tremurat în farfurioarele lor.

Mătușa Gertrudis i-a tăiat calea.

— Unde crezi că te duci?

Micah a încercat să-i zâmbească.

— Duc ceaiul sus.

Mătușa l-a măsurat din priviri și i-a luat tava din mână.

— Nu prea cred, a zis ea. Ai să rămâi aici, unde nu poți face mizerie.

Micah s-a încruntat. El nu făcea mizerie.

— Dar mă duc întotdeauna să-l văd pe bunicul Ephraim la ora ceaiului.

Mătușa a pufnit.

— Ephraim se simte epuizat în ultima vreme. Cred că e mai bine să nu-l bați la cap atât de des.

— Dar azi-dimineață se simțea mai bine! Voia să-mi spună despre... Nu vrei să mă lași să vorbesc cu el pentru că...

— Pentru că nu vreau să bați la cap un om foarte bolnav în fiecare ceas al zilei. Și pentru că n-ai nevoie să ți se mai îndese între urechi și alte prostii, mai ales genul de prostii pe care le spune bunicul tău. Stai jos, i-a făcut ea semn din cap spre masa din bucătărie.

Cum el nu s-a clintit, mătușa a aranjat pe masă o ceșcuță de ceai și o farfurioară roz și a ridicat dintr-o sprânceană.

În ultima vreme, Micah se simțea ca o bucată de cauciuc pe care mătușa Gertrudis o întindea tot mai mult de fiecare dată când vorbea. Nu putea dura la nesfârșit, cu siguranță. La un moment dat urma să obosească să mai tragă de el. Dacă nu, atunci el urma să plesnească.

Dar nu astăzi.

Micah și-a târâit picioarele spre masă, dar s-a dus unde i se spusese. I-a aruncat mătușii cea mai urâtă privire de care se simțea în stare.

Ea s-a întors spre ușă.

— O să vrea să mă vadă, a zis Micah spre spatele țeapăn al mătușii.

— Bea-ți ceaiul.

— Cred că...

Ea s-a uitat spre el.

— Nu ai teme de făcut?

Băiatul a tras cu ochiul la bilețelul de pe frigider.

— M-am gândit eu. Ai să-l vezi pe Ephraim atunci când vei dovedi că ești *responsabil* și *rațional* în ce privește propriile tale obligații.

Mătușa a plecat fără să mai spună altceva.

Micah a așteptat până când i-a auzit tălpile tari ale pantofilor bocănind pe scări și pe urmă a turnat la chiuvetă ceaiul scârbos din ceașcă.

Când Micah a urcat în cele din urmă la etaj, ușa bunicului Ephraim era închisă bine. Se putea altfel? „O să mă strecor la el imediat după ce pleacă mătușa Gertrudis“, și-a făgăduit băiatul.

S-a dus în camera lui și s-a trântit pe patul nefăcut. Ar fi *trebuit* să lucreze la partea care îi revenea din proiectul de studii sociale. Jenny Mendoza, cea mai deșteaptă fată din toată clasa a cincea, se aștepta ca mâine Micah să aducă la școală un model de obiect incas și să repete împreună prezentarea pe care urmau s-o susțină. El încă nu se apucase de treabă, dar n-avea de ce să-i fie greu. O fotografie din manual reprezenta un obiect numit *quipu*, care arăta ca un mănunchi de sfori legate în noduri

fanteziste, iar Micah putea face așa ceva cu ochii închiși. Probabil.

Nodurile nu însemnau teme dificile, când erai un Tuttle. Nodurile reprezentau specialitatea casei.

„Poate că bunicul Ephraim și cu mine“, s-a gândit Micah, „am putea face acel *quipu* împreună.“ Nu era ceva la fel de entuziasmant precum construirea unei căsuțe în copac, dar putea fi genul de proiect care să-i placă bunicului. Să facă un *quipu* împreună părea... amuzant, *normal*, ca unul dintre acele lucruri pe care le-ar fi făcut înainte ca totul să meargă prost.

Micah s-a rostogolit în pat și s-a întins spre sertarul de jos al comodei. Un ghem ordonat de sfoară albastră stătea deasupra unui morman de mărunțișuri. Le adunase din toată casa atunci când își dăduse seama că ideea mătușii Gertrudis despre „a face curățenie în locul acela“ însemna să arunce la gunoi tot ce nu folosea ea însăși. Ciorapii lui Micah făcuseră loc pentru două yo-yo, o mănușă de baseball, o pălărie de fetru, o mică armată de figurine reprezentând diverși eroi, un pachet de cărți de joc și ghemul de sfoară.

L-a luat și și-a înfășurat un capăt în jurul degetului. Era sfoară bună, perfectă pentru legat noduri.

Nu-i mai rămânea decât să aștepte.